ՕԺՏՈՒԱԾ ԴԵՐԱՍԱՆՈՒՀԻՆ ՈՐ «ԽԱՂԱԼ» ՉԷՐ ԳԻՏԵՐ...

Posted on June 10, 2022 by Keghart

Category: Opinions

Թամար Յոհաննիսեան

Մովսէս Ծիրանի, Երեւան, 10 Յունիս 2022

Այդ օրերուն ես խանդավառուած էի այլ՝ նոյնպէս օժտուած դերասանուհիով մը՝ Յասմիկ Տէր-Կարապետեանը: Անոր մասին նոյնպէս այնպիսի հետաքրքրական ու շահեկան յուշեր ունիմ, որոնց մէկ մասը նոյնպէս հարկաւոր է թուղթին յանձնել... : Սերտ ընկերներ էինք...: Օր մը ըսաւ.

-Մովսէս ջան, քեզ ծանօթացնելու եմ իմ լաւագոյն ընկերուհիներից մէկի՝ Թամարի:

-Յովհաննիսեան, բանաստեղծ Դաւիթ Յովհաննէսի քոյրը...

-Այո՛... Դաւիթը ընկերս է:

-Ճիշդ է, բայց տես, եթէ յանկարծ քեզ վիրաւորի, չպէտք է նեղանաս նրանից, որովհետև նա «պզիկներով» է: Դու նրան տեսել ես միայն բեմում, ոչ կեանքում: Նրա անկասելի վարուելակերպը շփացածութիւն չէ, այլ ինքը խառնուածքով ու էութեամբ այդպէս է... : Նա իսկապէս բացառիկ տաղանդ է, բայց հեշտութեամբ կարող է յանկարծ կծու խօսքեր ասել քեզ ու մի քանի րոպէ անց նոյն հեշտութեամբ կարող է զղջալ ու ներողութիւն խնդրել: Նրա ամուսինը՝ Յարութն էլ դերասան է ու հրաշալի մարդ: Վստահ եմ որ

Յարութի հետ լաւ ընկերներ կը լինէք... :

Թամարի հետ:

-Ո՞ր

Գացինք, ծանօթացանք եւ չորսով լաւ ընկերներ եղանք:

.....

Յասմիկը, Թամարը եւ ես տեղ գրաւած էինք Սունդուկեան թատրոնի առաջին շարքի աջ կողմը: Երգիծական «թեթեւ» ներկայացում մը կ'ընթանար բեմին վրայ, որուն մէջ դեր ունէր նաև Թամարի առաջին ամուսինը՝ Յարութիւն Մովսիսեանը: Ընդմիջմանը աղջիկները ցանկութիւն յայտնեցին բան մը խմելու: Կանխելու համար Թամարին խմիչքի «ախորժակը», ըսի.

- Եկէք հիմա մրգահիւթով բաւարարուենք, բայց ներկայացումից յետոյ չորսով կը գնանք մի տեղ ու շնորհքով մի բան կ'առնենք:

Թամարը թէեւ համակերպութեան նշաններ ցոյց տուաւ, սակայն երբ սեղան նստանք, ան չկար: Շուտով վերադարձաւ ձեռքին շիշ մը «շամփանիա»: Յասմիկի եւ իմ բաժակները բարձրէն լեցուց... փրփուրով, իսկ իրը ուշադրութեամբ, դանդա՛ղ՝ առանց փրփուրի: Իրմէ շիշը առի ու հաւաքարարին տուի որպէս զի պահէ... : Երբ ներս մտանք Թամարը նստեցաւ իմ եւ Յասմիկի միջեւ ու յանկայծ նոյն խմիչքը դարձեալ մէջտեղ հանեց... : Փորձեցի, բայց չյաջողեցայ ձեռքէն շիշը խլել: Ներկայացման երկրորդ արարին բեմին աջ կողմի անկիւնը Արմէն Էլբակեանը (Թամարի նախկին ընկերը) հեռաձայնով կը խօսէր ինչ որ անծանօթի հետ: Ձախ ձեռքով ընկալուչը բռնած իսկ աջ ձեռքի ցուցամատը մտցուցած էր գինիի շիշի մը մէջ ու կը փորձեր դուրս հանել: Մէկ կողմէն ինչ որ սիրային խօսքեր կ'ըսէր դիմացինին եւ միւս կողմէն մատը շիշէն հանելու մասին կը տեղեկացնէր ու երկիմաստ ծիծաղելի վիճակ մը կը ստեղծուէր... : Երբ Արմէնը բեմին վրայէն սկսաւ բողոքել որ մատը շիշին մէջէն չի կրնար հանել, յանկարծ Թամարը վարէն գոռաց.

-Ա՛յ անշնորհք, եթէ մտցնել իմանայիր, հանել էլ կ’իմանայիր:

Դահլիճը հրհռաց: Արմէնը Թամարին նկատեց ու ծիծաղաշարժ երկխօսութիւն մը սկսաւ անոնց միջեւ, որուն մանրամասնութիւնները յիշելը այնքան ալ հեշտ չէ հիմա... : Որովհետեւ ներկաները կը ճանչնային դերասանուհի Թամարը, պատահարը ընդունեցին իբրեւ թատերգութեան մէկ դրուագը ու ծափերով ողջունեցին զինք:

Թամարը այդպէս էր, անմիջական, համարձակ ու «ոտից գլուխ» տարերքի մարդ ու դերասանուհի միաժամանակ: Իրեն համար բեմն ու արօրեայ կեանքը շատ տարբեր չէին... : Իսկ ինչ կը վերաբերի անոր խմելու ցանկութեան, այո՛ ան թէեւ տկարութիւն ունէր խմիչքի հանդէպ, սակայն սկզբունքով... յատուկ առիթներով միայն կը խմէր... քաջ

իմանալով որ ո՞ւր, ե՞րբ և ինչքա՞ն պէտք է կոնծէ:

Ձախէն աջ՝ Յասմիկ, Մովսէս, Թամար, եւ Յարութ. «չորսով լաւ ընկերներ եղանք»

Յասմիկի հետ գացինք Թամարին ու Յարութին այցելութեան: Այն ատեն անոնք կ'ապրէին, «Կինօ Ռասիյայի» մօտ փոքր յարկաբաժնի մը մէջ: Թէև դուռը զգուշութեամբ ու դանդաղ բացուեցաւ, սակայն Յասմիկը, ըստ իր յախուռն ու զուարթ բնաւորութեան, բարձրաձայն ու խանդավարութեամբ ողջունեց Յարութին, որ մատը շրթներուն դնելով ազդարարեց որ լռենք... : Ապա ննջարանի կիսաբաց դուռէն ցոյց տուաւ թէ ինչպէ՞ս իր կինը կը դաստիարակէ իրենց երկու տարեկան երեխան: Եւ իսկապէս շատ լուրջ եւ խիստ զբաղուած էր Թամարը այդ պահուն, որուն խանգարելը սրբապղծութեան համազօր պիտի ըլլար:

Ուրեմն՝... սիրելի ընթերցող, լաւ մտիկ ըրէ. երեխան անկողնին մէջ կռնակին վրայ պառկած, թաթիկները դէպի վեր պարզած՝ յարափոփոխ ժպիտներով կը լսէր ոգեշունչ ճարտասանութիւնը...իր մօր, որ մօտաւորապէս այսպէս կը պատգամէր անոր.

-Հիմիկուանից քեզ ասում եմ, որ դու հայ ես, քո անունը Հայկ է, քո պապերը եղել են շինարարներ ու հերոսներ, ազգ են կերտել, հայրենիք են կառուցել: Դու պիտի չմոռանաս որ թուրքերը մեզ կոտորել են, մեր երկիրը բռնի խլել են, լաւ իմացիր...

ցեղասպանութիւն է եղել: Կոտորա՜ծ, մահ ու աւե՛ր...: Դու կը մեծանաս, վրէժ կը լուծես ու կ'ազատագրես մեր հողերը... հասկանու՞մ ես... ի վերջոյ դու Հայկ Նահապետի հարազատ ծոռներից ես... :

Այս հայրենաշունչ Ճառի աւարտին Թամարը Հայկին թաթիկները պինդ բռնելէ ու ցնցելէ ետք, պահանջեց.

-Դէ հիմա ասա. «Ես Հայ եմ»:

Երեխան՝ նուաղկուն ու հազիւ լսելի ձայնով ըսաւ.

-Ե՛ս... հայ եմ:

-Էդպէս չի, ուժեղ ու ինքնավստահ պիտի ասես:

-Ես հա՛՛յ եմ:

-Նորէն չեղաւ, աւելի՛ ուժեղ, պիտի գոռաս, հասկացա՞ր, պիտի գոռա'ս:

Այս անգամ Հայկը սահմրկած մօրը սարսափազդու հրահանգէն ուղղակի գոռաց.

-Ե'ս, ա՛՛՛՛՛յ ե՛՛մ:

-Ա՛յ այդպէս, հիմա հաւատում եմ որ դու Հայկ Նահապետի իսկական ծոռներից ես....

Թամարը շրջուեցաւ դէպի մեզ, անոր աչքերը արցունքոտած էին ու կարմրած...: Ան չէր խաղար, կ'ապրէր պահը ու կ'ապրեցնէր երեխան, որ կարծէք թէ ամէն ինչ կը հասկանար ու անմեղ ու անեղծ ժպիտներով կ'արձագանգէր իր մօր պատգամներուն:

.....

Այդ օր նոր վերադարձած էի Պէյրութէն, հեռաձայնը հնչեց, Թամարն էր.

-Գիտե՞ս ինչ: Լաւ լուր ունեմ... :

-Ասա, լսում եմ:

-Ֆրունզի հետ եմ ամուսնացել:

-Քեզ շնորհաւորում եմ, իսկ Ֆրունզին էլ համբերութիւն եւ տոկունութիւն եմ ցանկանում:

-Չե՞ս զարմանում:

-Թամար ջան՝ եթէ մի քանի օր ետք զանգ տաս եւ ասես որ Ֆրունզին թողել ու ամուսնացել ես Սոսի հետ, էլի չե՛մ զարմանայ...:

-Այս անգամ դու սխալւում ես , ես լաւ կին կը լինեմ նրան, նա պէտք ունի ինձ: Կ'ապրենք կը տեսնենք:

-Այո՛... , կ'ապրենք կը տեսնենք...

Մուշեղ Գալշոյեանի յուղարկաւորութեան օրն էր: Գրողներու միութեան ներսը Մուշեղին վերջին յարգանքի տուրքը կը մատուցէին հերթով... : Հոն էր հայրենի մտաւորական դասը, իսկ Լուսինէ Զագարեանի ոգեշնչող ձայնը հոգեպարար մթնոլորտ մը ստեղծած էր: Ես՝ դուրսը, դրան առջեւ կանգնած շուարած կը մտածէի, «*երթա՞մ Կաթնաղբիւր թէ ոչ*»: Յանկարծ դիմացէն Թամարը յայտնուեցաւ: Հարազատ մը գտած ըլլալու գոհունակութեամբ ողջագուրուելէ ետք, կարմրակալած եւ ուռած աչքերով ըսաւ.

-Մովսէս, գնում ենք Կաթնաղբիւր... չէ՞...

-Չգիտեմ... առանց այն էլ շատ ծանր է Մուշեղի կորուստը...

-Լաւ իմացիր, սիրտս լացել է ուզում: Գնանք Մովսէս ջան, գնանք ու մի լա՛ւ լացենք... **սիրտս լացել է ուզում**:

Այսպէս էր Թամարը, այդ պահուն «Սիրտը լացել էր ուզում»...: Ինչպէս կեանքին մէջ, այնպէս ալ բեմին վրայ, նոյն ուժգնութեամբ կը դրսեւորուէր անոր ընդոծին տաղանդն ու կատարողական բարձր մակարդակը... :

Թամարի հետ Անի հիւրանոցի դիմացէն կ'անցնէինք բարձրանալու համար իր ծնողքին՝ յայտնի գրող՝ Հռաչեայ Յովհաննիսեանի բնակարանը: Յանկարծ անկիւնը կանգնած փողոցի տղաքներէն մէկը, նշմարելով ու մատնանշելով զինք, ոգեւորուած բարձրաձայն ըսաւ.

-Արա'..., էս ծիտը «թելեվիզըրի» լիրբը չի՞...

Թամարը այս որ լսեց, ետ դառնաւ ու գոռաց երիտասարդի երեսին.

-Լիրբը տատդ է, ա՛յ հիմար... չե՞ս ամաչում, հիմա կը գամ գլուխդ կը ջարդեմ ու ոտներիս տակ կը գցեմ... հասկացա՞ր...այլանդակի մէկը...

Թամարի այս անսպասելի ելոյթէն սահմրկած, «*ուկըլի տղերքը*» (անկիւնի տղաները) սկսուեցան ու արագօրէն հեռացան, ըսելով.«Գժի հետ գործ չունենք»:

Այո, Թամարը չէր խաղար ո՛չ կեանքին մէջ եւ ո՛չ ալ բեմին վրայ, այլ պարզապէս կ'ապրէր կերպարին մէջ ու անոր հետ:

There are no comments yet.